

Есе Ігнатенко Дарини

СМЕРТЬ, ЯКА ДАРУВАЛА ЖИТТЯ

Де знайти ту сміливість, щоб звичайному підлітку відправитись на фронт? Штурханина в класі, бійки за школою із, здавалось, найзатятішим хуліганом району - це ніщо в порівнянні з тим, як танки в'їжджають на рідне подвір'я з метою знищити все живе.

Не знаю де черпати сили та звитяги аби змогти піти на війну. Дивуюсь я нашим прадідусям та прабабусям, які брали участь у Великій вітчизняній війні. Їм же було стільки років, скільки і мені. І ніхто їх не вчив як боронити Батьківщину! Але це нікого не зупиняло - ні агресорів, ні наших захисників. Дивна людська природа - ресурси та вміння іноді з'являються, здавалось, нізвідки. Думаю, вся справа у бажанні жити. І бажанні подарувати це життя іншим. Я схиляюсь перед подвигом тих підлітків, які, свого часу, не побоялись викликів часу. І подарували майбутнє нам, дітям уже наступного покоління. Дивуюсь, захоплююсь і пам'ятаю!

